

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΕΤΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ

1938

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ Α. Ε.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»
42 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 42
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΥ. Δ. ΠΡΟΣ. Κ.Τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΘΕΤΗ

ΦΑΟΥΣΤ

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΠΡΑΞΕΙΣ (*)

Μετάφραση: ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ι. ΛΑΜΨΑ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ (Συνέχεια)

ΣΤΟΝ ΚΑΤΩ ΠΗΝΕΙΟ

*Ο Πηνειός, τριγυρισμένος από Νερά κι' από Νύμφες.

Πηνειός

Τὸ σκοπό σας, βούρλα, ἀρχίστε
καὶ καλάμια ἀδερφικά,
λεύκας κλώνια κελαϊδήστε,
ἄχ, θροῖστε, ἰτιές, γλυκά
στά κομμένα ὄνειράτά μου!
Γιατὶ ἀχνὸ προαίσθημά μου,
κρύφιος τρόμος, πὺ ὄλα σείνει,¹
νὰ ἡσυχάσω δὲ μὲ ἀφήνει.

Φάουστ

(πλησιάζοντας στὸ ποτάμι).

"Αν ἀκούη καλὰ τὸ αὐτί,
ἀπ' τῆ σκιάδα τὴν πυκνή,
πὺ θαμνιά καὶ κλώνια φτιάνουν,
λόγια ἀνθρώπινα ἐδῶ φτάνουν.
Φλυαρία ὅμως νὰ εἰπῆ
καὶ τὸ κύμα μὴ δὲν ξαίρει
καὶ γλυκόλογα τὸ ἀγέρι;

Νύμφες

(στὸν Φάουστ).

"Αν θές τὸ καλὸ σου,
ξαπλώσου, κοιμήσου,
ξεκούραση νάβρη
στὴ χλόη τὸ κορμί σου,
νὰ βρῆς τὴ γαλήνη,
πὺ φεύγει μακριὰ σου.
Κι' ἐμεῖς πιά θροοῦμε,
σιγὰ κελαηδοῦμε
στά μάγα ὄνειρά σου!

Φάουστ

Ναί, ξύπνιος εἶμαι! "Αχ, πάντα ἄς μέ-
οὶ ἀσύγκριτες αὐτὲς μορφές, ἴνουν
ὅπου τὰ μάτια μου τίς βαίνουν!¹
Σὲ ἔκσταση πλέχω μπρὸς σ' αὐτές!
Εἶναι ὄνειρα; Θύμησες εἶναι;
Μιὰ ἄλλη φορὰ — ψυχὴ μου, κρίνε —
τέτοια ἐδοκίμασες χαρά!²
Στὰ δασιά θάμνια, πὺ ἀλαφριά
σειοῦνται, νερά γλιστροῦν γοργά,
μὰ δὲ θροοῦν, μόλις γροικιοῦνται.
"Απὸ παντοῦθε κεφαλάρια
σμίγουν σὲ διάφανη, καθάρια
κι' ἀνάβαθη λουτροῦ λεκάνη.
Γυναίκεια, νιά, γερά κορμιά
ὁ ὕγρὸς καθρέφτης στὴ ματιά,
πὺ τὰ ποθεῖ, διπλὰ τὰ κάνει.
Λούσιμο, κοίτα, χαρωπὸ,
τώρα κολύμπι τολμηρό,
πάλι βουτήματα σκιαχτά,
στερνὰ κι' ἀμάχη μὲ νερά,
φωνές, κακό, γέλια τρελλά!
Θάπρεπε τοῦτες νὰ μὲ φτάσουν
κι' ἐδῶ τὰ μάτια νὰ χορτάσουν.
Μὰ ὁ λογισμὸς μου πάει μακριὰ.
Τὴ σκιάδα ἐκεῖα τρυπάει ἡ ματιά.
"Ἡ πλούσια φυλλωσιά της κλεῖ
τὴ Ρήγισσά των τὴν τρανή.³

Τί θάμα αὐτό! "Απ' τίς κολπωσές
κύκνοι πανώριοι πρὸς τίς νιές

(*) Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο.

1. Προμήνυμα τοῦ σεισμοῦ, πὺ γίνεται στὴν ἀκό-
λουθη σκηνή.

1. "Ὅπου τὰ μάτια μου φαντάζονται πὺς τίς βλέ-
πουν.

2. Δὲς παραπάνω σελ. 535 κ.άκ.

3. Τὴ Λήδα.

τί μεγαλόπρεπα σιμώνουν !
 Τί αγάπη πούχουν και τί χάρη,
 μα και τί νάζι και καμάρι !
 Δές τὰ κεφάλια πῶς σηκώνουν !
 Μά ἕνας ἐκεῖ¹ πῶς ξεχωρίζει
 στὸ νάζι, μα και στήν καρδιά !
 Ἄπό ὄλους μπρὸς γοργά ἀρμενίζει,
 πόσο φουσκώνει τὰ φτερά !
 Ὁ ἴδιος κύμα, προχωράει
 πάνω στὸ κύμα.² Τώρα ὀρμάει
 στή σκιάδα ἐκεῖ τὴν ἀγιασμένη
 Οἱ ἄλλοι πλέχουν σκορπισμένοι,
 ἤσυχο τάσπρο των φτερό
 κρατώντας. Μά σέ λίγο δές
 ἀγώνα ἀρχίζουνε τρανό !
 Πάνε νὰ βιάσουνε τίς νιές
 τὸ χρέος των νὰ τὸ προδόσουν,
 γιὰ νὰ κοιτάξουν νὰ γλιτώσουν !

Νύμφες

Ἄδερφές, βάλτε τὸ αὐτὶ
 στή δασιά ἀκροποταμιά !
 Ἄτιοῦ πέταλο ἀντηχεῖ !
 Ἄχ, ἄς ἤξαιρα ἢ φτωχή,
 ποιὸς μαντάτα βιαστικά
 φέρνει τούτη τὴ νυχτιά !

Φάουστ

Σὰ νὰ κινιέται νοιώθω ἢ γῆ
 ἀπὸ τοῦ ἀτιοῦ του τὴν ὀρμή.
 Ματιὰ μου, κοίτα ἐκεῖ !
 Τὴν τύχη τὴν καλὴ
 λές κιόλας νὰ μοῦ φέρη ;
 ὦ θάμα δίχως ταίρι !
 Νάτος ! Ἐδῶθε τριποδίζει,
 μυαλό και θάρρος τὸν στολίζει.
 Γυαλιστερό ἔχει κάτασπρο ἄτι.
 Λάθος δὲν κάνω, ὁ ξακουστός,
 ναί, τῆς Φιλύρας εἶναι ὁ γυιός !
 Χείρωνα, στάσου ἐδῶ ! Θὰ σοῦειπω κάτι !

Χείρωνα

Τί τρέχει ;

Φάουστ

Κράτα λίγο τὴν ὀρμή σου !

Χείρωνα

Δὲ στέκω !

Φάουστ

Τότε πάρε με μαζί σου !

Χείρωνα

Ἄνεβα ! Ἐτσι μπορῶ νὰ σὲ ἀρωτάω :
 Γιὰ ποῦ ἔσαι ; Στὴν ὀχτιά στέκεις ἐδῶ.
 Ἄν θές, ἀπ' τὸ ποτάμι σὲ περνάω.

Φάουστ

(ἀνεβαίνοντας).

Ἄπ' ὅπου θέλεις ! Χάρη θὰ χρωστῶ
 αἰώνια στὸν τρανό παιδαγωγό,

1. Ὁ Ζεὺς με μορφή κύκνου.
 2. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ μεγάλου κύματος παρουσιάζει
 πάλι μικρότερα κύματα και με ἕνα τέτοιο μοιάζει ὁ
 κύκνος.

ἥρωικά ποῦ ἀνάθρεψε βλαστάρια,
 τοὺς Ἄργοναῦτες κι' ἄλλα παλλικάρια,
 τῆς ποίησης τὸν κόσμο πούχουν πλάσει.¹

Χείρωνα

Αὐτὰ ἄστα ! Ποιὸς θὰ λογαριάση
 γιὰ Μέντορα κι' αὐτὴ τὴν Ἄθηνᾶ !²
 Ζοῦν ὄλοι, ὅπως τοὺς ἔρθη, στὰ στερνά,
 χωρὶς ἢ ἀναθροφή νὰ πιάση.

Φάουστ

Κρατῶ στήν ἀγκαλιά νοῦ και κορμι
 γιαιτροῦ, ποῦ κάθε χόρτο ὀνοματίζει,
 τίς ρίζες κατὰ βάθος ποῦ γνωρίζει
 κι' ἀλάφρωσε τὴν πιὸ βαρειά πληγή !

Χείρωνα

Σὲ ἥρωα λαβωμένο, ἀλήθεια,
 ἔδινα ὀρμήνεια και βοήθεια,
 μα ἡ τέχνη μου ἔμεινε στερνά³
 στὴ λαχανοῦ και στὸν παππά !

Φάουστ

Νά, ὁ μέγας ἄντρας στὰ σωστά,
 ποῦ στοὺς ἐπαίνους κλεῖ τὰ αὐτιά !
 Πάντα κοιτάει νὰ τοὺς ξεφύγη,
 σὰ νάηταν ὄμοιοι του ὄχι λίγοι.

Χείρωνα

Γιὰ κόλακας, θαρρῶ, λαοῦ
 κι' ἀρχόντων θάεξεχες παντοῦ.

Φάουστ

Κι' ὄμως θὰ μούεισαι σύμφωνος σ' αὐτό,
 τοὺς πιὸ τρανοὺς πῶς εἶχες ἀντικρύσει,
 πῶς πόθησες τὸ κάθε εὐγενικό
 και δίκια σὰν ἡμίθεος ἔχεις ζήσει.⁴
 Μά ἀπ' ὄλες τῶν ἡρώων τίς μορφές
 ποιά κρίνεις σὺ γι' ἀξιώτερη, ἔλα πὲς !

Χείρωνα

Καθένας Ἄργοναύτης φημισμένος
 δικό του τρόπο ἀντρείας ἀκλουθοῦσε,
 μ' αὐτὸν ἔβγαινε πάντα κερδισμένος
 ἐκεῖ, ποῦ μ' ἄλλον ἄλλος θὰ ἀστοχοῦσε.
 Οἱ Διόσκουροι⁵ κι' οἱ δυὸ ἦταν πάντα πρῶ-
 ὄπου ὀμορφιά ἔχρειάζονταν και νιότη. [τοι,
 Γοργάδα στήν ἀπόφαση, στήν πράξη,
 τοὺς ἄλλους ποῦ ἤμποροῦσε νὰ τοὺς σώση,
 οἱ δυὸ γυιοὶ τοῦ Βοριά⁶ εἶχανε. Στὴ γνώση,
 στὴ σκέψη, στήν ὀρμήνεια και στήν τάξη
 ὁ Ἰάσονας ἐπρώτευε, ποῦ χάρη
 και στίς ὄραιες εἶχε.⁷ Ὅλο καμάρι,

1. Ποῦ οἱ πράξεις των ἐχορηγίμεταν γιὰ ὄλικό
 στὸ ποιητικό οἰκοδόμημα.

2. Ποῦ στήν Ὀδύσσεια συνοδεύει ὡς σύμβουλος
 τὸ νεαρὸ Τηλέμαχο με τὴ μορφή τοῦ πατρικοῦ του
 φίλου Μέντορα.

3. Στούς μεσαιωνικούς χρόνους.

4. Δὲς Ἰλιάδ. 11,832.

5. Ὁ Κάστωρ κι' ὁ Πολυδεύκης, ἀδέρφια τῆς Ἐ-
 λένης.

6. Ὁ Ζήτης κι' ὁ Κάλαϊς, γυιοὶ τοῦ Βοριά και τῆς
 Ὠρείθυιας, ποῦ ἐλύτρωσαν τὸν Φινέα ἀπὸ τίς Ἄρ-
 πιειες.

7. Γι' αὐτό ἐκέρδισε και τὴν αγάπη τῆς Μήδειας.
 Κατὰ τὸν Ὑγίνο (Fab. 13) τὸν ἀγατοῦσε κι' αὐτὴ ἡ
 Ἥρα.

γλυκάδα, τρυφερότη, στοχασιά
 ήταν ὁ Ὀρφείας, πού ἔκρουε γλυκά
 κι' ἀσύγκριτα τὴ λύρα. Ἀητοῦ ματιὰ
 εἶχε ὁ Λυγκέας πάλι. Νύχτα ἡμέρα
 ἀνάμεσα σὲ σκόπελο καὶ ξέρα
 κυβέρνα τὸ καράβι. Μαζὶ μ' ἄλλους
 τοὺς κίνδυνους τοὺς νοιώθει τοὺς μεγά-
 λους,
 Οἱ ἄλλοι σὲ ἐπαινοῦν, σὰν καταφέρης
 δουλειά.

Φάουστ

Κι' ὁ Ἡρακλῆς; Γι' αὐτὸν τί ξαίρεις;

Χείρωνας

* Ἀχ, μὴ μοῦ ἀνάβεις παλιά πάθη...!
 Δὲν εἶχα ἰδεῖ ποτὲ τὸ Φοῖβο,
 μήτε τὸν Ἄρη — δὲ σὺ κρύβω —,
 ξάφνω ἢ ματιὰ μου ἔμπρός ἐστάθη
 σὲ κειό, πού οἱ ἀνθρώποι λέν θεϊκό.
 Εἶδα ἕνα Ρῆγα φυσικό,
 ποῦχεν οὐράνιες ὁμορφιές
 κι' ὑπακοή στὸν ξάδερφό του¹
 καὶ στίς πιὸ ὠραίες θηλυκιές.²
 Ἡ Γῆ δὲν πλάθει τὸν ὁμοιό του
 κι' οὔτε ἄλλον Ἡρακλῆ ὁδηγᾷ
 στοὺς οὐρανοὺς ἢ Ἡβη πιά!³
 Τοῦ κάκου στίχους πιλατεύουν,
 τοῦ κάκου μάρμαρα παιδεύουν!

Φάουστ

Οἱ πλάστες, ὅσο κι' ἂν κοιπιάσουν,
 τόσο λαμπρό δὲ θὰ τὸν φτιάσουν.
 Λὲς γιὰ τὸν πιὸ ὁμορφο τόση ὦρα.
 Μὰ γιὰ τὴν πιὸ ὁμορφη πὲς τώρα!

Χείρωνας

Γυναίκειο κάλλος δὲν ἀξίζει,
 συχνὰ εἶναι κρύα ζουγραφιά,
 μοῦ ἀρέσει πλάσμα, πού ἀναβρῦζει
 ζουντάνεια καὶ ζωῆς χαρά.
 Στὴν ὠρία φτάνει κι' ἡ ὁμορφιά της,
 μὰ ἐμᾶς ἡ χάρη μᾶς τραβᾷ.
 Τέτοια εἶχε ἡ Ἑλένη στὴ θωριά της,
 ὅταν τὴν πήρα μιὰ φορὰ
 στὸν ὄμο μου.

Φάουστ

Τὴν ἔχεις πάρει

στὸν ὄμο;

Χείρωνας

Καὶ μὲ τί καμάρι!

Φάουστ

Νέα φλόγα! Μὲ ἔχει καμωμένο
 κι' ἡ θέση τούτη εὐτυχισμένο!

Χείρωνας

* Ἀπ' τὰ μαλλιά μείειχε πιασμένο,
 καθὼς ἐσὺ.

1. Τὸν Εὐρυσθέα, πού κατὰ διαταγή του ἔκαμε
 τοὺς 12 ἄθλους του.

2. Καθὼς στὴν Ὀμφάλῃ, τὴ βασίλισσα τῆς Λυδίας.

3. Ἡ θεὰ τῆς νεότητος, πού πήρε γιὰ ἄντρα τῆς
 τὸν Ἡρακλῆ στὸν Ὀλυμπο.

Φάουστ

* Ὁ νοῦς μου σβῆνει!
 Ὁ μόνος πόθος μου εἶναι ἐκείνη!
 Γιὰ ποῦ, ἀπὸ ποῦ τὴν εἶχες φέρει;

Χείρωνας

Θὰ σοῦ ἀπαντήσω στὴ στιγμούλα.
 Τὰ ἀδέρφια της ἀπὸ κλεφτῶνε χέρι¹
 γλιτώσαν μιὰ φορὰ τὴν ἀδερφούλα.
 Μὰ οἱ κλέφτες, μαθημένοι νὰ νικοῦνε,
 θαρρεύουν καὶ ξανά τοὺς κυνηγοῦνε.
 Στὴν Ἑλευσίνα οἱ βάλτοι σταματοῦνε
 τὸ βιαστικό τῶν Διόσκουρων τὸ δρόμο.
 Αὐτοὶ τσαλαβουτοῦν κι' ἐγὼ στὸν ὄμο
 τὴ φέρνω κολυμπώντας τὴν Ἑλένη
 στὴν ξέρα. Εὐτὺς πηδάει καὶ τὴ βρεμένη
 μοῦ χάιδεψε τὴ χαιτή καὶ μὲ πόση
 λεπτότη μὲ εὐχαρίστησε καὶ γνώση!
 Πόσο γλυκειά τ'αν! Τόσο δὰ παιδούλι
 καὶ νὰ γλυκάνη ἐμένα τὸ γερούλι!

Φάουστ

Μόλις ἑπτὰ χρονῶ!

Χείρωνας

Σὲ ἔχουν γελάσει
 οἱ φιλόλογοι σὰν τὸν ἑαυτό των.²
 Ἡ μυθικὰ γυναίκα ἔχει ἄλλη πλάση!
 Οἱ βάρδοι τὴν ταιριάζουν στὸ σκοπό των.
 Ποτὲς δὲν ὠριμάζει, οὔτε γερνάει,
 πάντα γλυκειά τὴν ὄρεξη κινάει,
 τὴν κλέβουν νιά, τὴ θέλουν περασμένη,
 κανεὶς τὸν ποιητὴ καιρὸς δὲ δένει.

Φάουστ

Κι' αὐτὴν κανεὶς καιρὸς ἄς μὴν τὴ δέση!
 Κοντὰ της στίς Φερὲς δὲ βρῆκε θέση
 κι' ὁ Ἀχιλλέας ἔξω ἀπ' τὸν καιρό;
 Τί τόχη! Νὰ ξεφτάη τὸ ριζικό
 μπρὸς στὴν ἀγάπη!³ Ὁ πόθος μου ὁ τρανὸς
 δὲ θὰ τὸ φέρη πάλι ἐδῶ στὸ φῶς
 τὸ αἰώνιο τοῦτο πλάσμα, τὸ θεϊκό,
 τὸ μέγα καὶ μαζὶ τί τρυφερό;
 Τὴν εἶδες τὰ παλιά; Σήμερα ἐγὼ
 τὴν εἶδα ὀλόγλυκη καὶ λυμπιστή.
 Νοῦς κι' ὑπαρξή μου κρέμονται ἀπ' αὐτή,
 ἂν δὲν τὴ φτάσω, ἄς χάσω τὴ ζωή!

Χείρωνας

Σὰν ἄνθρωπος θὲ νάεισαι γητεμένος,
 μὰ ἀνάμεσα στὰ πνεύματα τρελλός
 μοιάζεις στ' ἀλήθεια. Μάεισαι τυχερός,
 γιὰτὶ εἶμαι ἀπ' τῆς Μαντῶς συνειθισμένος
 λίγες στιγμὲς τὸ χρόνο νὰ περνῶ.

1. Τὴν εἶχε κλέψει ὁ Θησέας μικρούλα 10 χρονῶν,
 κατ' ἄλλους 7 χρονῶν. Τὸ σώσιμό της ἀπὸ τὸν Χεί-
 ρωνα εἶναι πλάσμα τοῦ ποιητοῦ.

2. Ὁ ποιητὴς σατυρίζει τὴς σχολαστικὲς διαμάχες
 τῶν φιλολόγων, πού στὸν καιρὸ του ἐμαλλώνανε, ἂν
 ἢ Ἑλένη, ὅταν ἐκλέφτηκε, ἦταν ἑπτὰ ἢ δέκα χρονῶν.

3. Γιατὶ κι' οἱ δύο των δὲν ἦσαν πιά στὴ γῆ, ζων-
 τανοί. Ὁ Παισαυσίας (3, 9, 13) τοπαθετεῖ τὴν ἐνωσὴ
 των στὴ νῆσο Λευκή, ἄλλοι στὴ νῆσο τῶν Μακάρων.
 Ἐδῶ ὁρίζονται οἱ Φερὲς, ὅπου κι' εὕρισκόταν τάχα
 μιὰ εἰσοδο στὸν Ἄδη.

τῆς κόρης τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἡ πού στον τρανὸ
δέεται τὸν πατέρα φωτισμὸ
νὰ βάλῃ στῶν γιατρῶνε πιά τὸ νοῦ
νὰ κόψουν τὴν ὀρμὴ τοῦ σκοτωμοῦ.
Ἡ μόνη ἀπ' τὶς Σιβύλλες πού ἀγαπῶ!
Χωρὶς γκριμάτσες κάνει τὸ καλὸ.
Ἄν μείνης λίγο αὐτοῦ, θὰ κατορθώσῃ
μὲ ρίζες τὴν ὑγεία σου νὰ σοῦ δόσῃ.

Φάουστ

Γιατρεῖα δὲ θέλω, ὁ νοῦς μου εἶναι γερὸς.
Ἄλλιῶς σὰν ἄλλους θάημουν ταπεινός.

Χείρωνας

Μὴ χάνῃς τὴν γιατρεῖα τέτοιᾶς πηγῆς!
Ἐφτάσαμε! Πήδα στὴ γῆς!

Φάουστ

Περνώντας τὸ ποταμὶ σὲ ποιά μέρη
μὲς στῆς νυχτιάς τὴ φρίκη μὲ ἔχεις φέρει;

Χείρωνας

Ρώμη κι' Ἑλλάδα ἐπιάστηκαν ἐδῶ.
Ἐκεῖ Ὀλυμπο θωρεῖς, αὐτοῦ Πηνειοῦ.
Ἡ Ἑλλάδα χάνει ἐδῶ τὴν ὑπαρξή της.
Ὁ Ρήγας φεύγει, ἐνίκησε ὁ πολίτης.
Κοίτα ψηλά! Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
ὁ ἀθάνατος ναὸς ἀστράφτει αὐτοῦ!¹

Μαντῶ

(ἀπὸ μέσα τῆς σὲ ὄνειρο).

Πέταλα ἀτιοῦ γροικῶ
στά ἅγια τὰ σκαλοπάτια.
Ἡμίθεοι εἶναι ἐδῶ.

Χείρωνας

Αὐτόειναι δὰ σωστό,
μόνο ἀνοιξε τὰ μάτια!

Μαντῶ

(ξυπνώντας).

Καλῶς τον! Μούειςαι ταχτικός.

1. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἦταν κόρη τοῦ μάντη Τειρεσία, ὅπως δὲ καὶ ἐδῶ, μάντισσα κι' ἱέρεια τοῦ Ἀπόλλωνα.

2. Κυρίως εἰπεῖν στὴν Πύδνα, ὅπου ὁ Ρωμαῖος πολίτης Λ. Αἰμίλιος Παῦλος ἐνίκησε στὰ 168 π. Χ. τὸν τελευταῖο βασιλέα τῆς Μακεδονίας Περσέα. Ἀπὸ τότε διαλύθηκε ἐντελῶς τὸ κοσμοκρατορικὸ Ἑλληνικὸ βασίλειο τοῦ Μ. Ἀλεξάντρου.

3. Ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνα στὴν κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου, τὸ Πύθειο.

Χείρωνας

Μὰ ἀφοῦ εἶναι ὀλόρθος ὁ ναός!

Μαντῶ

Πάντα κι' ἀκούραστος γυρνᾷς;

Χείρωνας

Μὲς στὴ γαλήνη ἐσὺ περνᾷς,
σὲ ἐμένα ἀρέσει νὰ γυρνῶ.

Μαντῶ.

Ἄσάλευτη εἶμαι, τὸν καιρὸ
τὸν ἔχω γύρω μου. Κι' αὐτὸς
ποιός εἶναι;

Χείρωνας

Ἡ ἀντάρα τῆς νυχτός
τούτης ἐδῶ τὸν ἔχει φέρει.
Γιὰ τὴν Ἑλένη εἶναι τρελλός,
τὴ Λένα θέλει νὰ ἀποχτήσῃ.
Μὰ ὁ δόλιος, ὅπου λές, δὲν ξαίρει,
πῶς κι' ἀπὸ ποῦ πρέπει νὰ ἀρχίσῃ.
Θε νὰ τοῦ κάνῃ ἡ κούρα σου καλὸ.

Μαντῶ

Κεῖόν, πού ποθεῖ τὸ ἀδύνατο, ἀγαπῶ.
(*Ὁ Χείρωνας ἔχει κιόλας ἀπομακρυνθῆ πολύ.)

Μαντῶ

Ἐμπα ἐσὺ, τολμηρέ, καὶ θὰ εὐφρανθῆς!
Τὸ σκοτεινὸ αὐτὸ δρόμο θὰ διαβῆς,
νὰ βρῆς τὴν Περσεφόνη. Καρτερεῖ
στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ νὰ ἰδῇ ἀπ' τὴ γῆ
γλυκὸ χαιρετισμὸ ἀπαγορευμένο.¹
Εἶχα ἀπὸ δῶθε κάμποτε μπασμένο
καὶ τὸν Ὀρφέα!² Κοίτα νάεισαι ἐσὺ
ἀξιώτερος! Ἐμπρός! Καρδιά! Γραμμὴ!³

Κατβαίνουν.)

1. Ἀπ' τὴ μητέρα τῆς Δήμητρα.
2. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχαία μυθολογία, ὁ Ὀρφέας ἐμπῆκε στὸν Ἄδη ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ Ταΐναρου.
3. Ἀπὸ ἀνακοίνωση τοῦ ποιητοῦ στὸν Eckermann (I, 290) βγαίνει, πῶς εἶχε σκοπὸ στὴν ἀρχὴ νὰ συνεχίσῃ τὴ δράση στὸν Ἄδη, σκοπὸ, πού κατόπιν τὸν παράτησε. Τὸ ὅτι ἡ παράκληση τοῦ Φάουστ στὸν Ἄδη ἐγίνε δεκτὴ, φαίνεται στὴν τρίτη πράξη ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τῆς Ἑλένης, πού τὴ συναντᾷ ὁ μὲν ὁ Φάουστ γιὰ πρώτη φορά στὸν ἀπάνω κόσμο. Δὲς σχετικὰ καὶ Εἰσαγωγή, σελ. 15 κ.άκ.

(*Ἀκολουθεῖ)

